

***vara în care îmi crescuseră cireșe
după urechi
iar rossetei un vierme
în creier***

verile acelea ca niște planete necunoscute
care-mi intrau pe fereastră
și mă luau cu ele

verile împreună cu vale-grasu' petruș glop și rosseta
pe câmpuri și prin vâlcele
după gușteri fluturi lăcuste cărăbuși sau gărgăuni
pe care-i ademeneam din galeriile lor tainice
de sub pământ
cu papiote de ață gălbuie
meșteșugite cu guguloaie de ceară la capăt

când rosseta era doar una la părinți
și aduna toți ulii deasupra sânilor ei proaspăt mijiiți
ce își scoteau ciocurile prin moliciunea cămășii ei
precum doi pui de rândunele

apoi vara în care am descoperit
că aveam puță
și lama de bărbierit

însă rosseta nu prea mai îndrăznea să vină cu noi
din pricini domnișorești numai de ea știute
cercei și inele

și atunci am copt-o ca să-i facem o surpriză cu mustăți de fetru
precum și o aducere aminte
a ceea ce înseamnă
cu adevărat
prietenie
plus un motiv de bătut din nou palma
și de chirăită veselie

NOPTI LA MAXIMUM, DIMINEȚI VOALATE

adică

să dăm iama în livada lu' tat-su
la șterpelit cireșe
neștind mai nimic despre ceasul rău
pisica neagră
cântecul zbârlit al cucuvelei
sau despre paloarea numărului 13
mai ales într-o zi de vineri –
fiindcă într-o zi de treispe
vinerea
pe lună plină
s-a și nimerit să pice.

așa că am pornit
cu stelele deasupra noastră.

toate au mers șnur precum untul pe pâine
de la sărit gardul și până la somnul dulăului vasile
dopat de noi
din vreme
cu niscai medicaine

numai rosseta ne-a simțit
și a ieșit pe geam precum o somnambulă
să se spele cu lună
așa goală-goluță cum era.
iar noi ne-am bucurat ca proștii.

și dacă nu am fi văzut-o cu ochii noștri
am fi putut jura că nu ea era
cea pe care o vedeam

fiindcă ceva străin
metalic
colțuros și înnegurat
i se strecurase în glas
încolăcindu-se și năpustindu-se

iar cuvintele i-au căzut peste noi
parcă numai cioburi tăioase de lună:

NOPTI LA MAXIMUM, DIMINEȚI VOALATE

jazz

d-acilea

băi

necrofagilor

ce-aveți cu bietele omizi?

că și ele conțin

vitamine.

iar a doua zi

și eu

și vale-grasu'

și petruș

și glop

ne-am trezit cu mult mai bătrâni

mai însingurați

mai izmene pe călător

și am simțit

fiecare în albastrul lui

interior

că ceva se rupsese definitiv.

cât despre rosseta

cu chipul ei de bibelou

trup de albinuță și bucle castanii

nici că a mai văzut-o careva

de atunci

și nici nu ar fi avut cum.

fiindcă ea și

de fapt

toată copilăria noastră în cinci

atât cât fusese

se refugiaseră într-un castel de prin munți

unde

regulat

părinții rossetei trimiteau

pachete și scrisori

bioritmul zilelor albastre

sunt zile în care iubirea ta pentru mine
îmbracă femeile din africa
în clorofilă
iar singurătatea mea
în pielea ta asurzitoare;

și așa începe noaptea.
(ca piatra semiprețioasă
neagră
pe care ți-o scoți de pe deget
și o lași să-mi plutească deasupra provinciilor interioare
spunându-mi:
privește.
privește luna.)

dar sunt și zile în care sângele meu iese la suprafață
tăind în zadar orașul
ca pe o pâine din azbest
proletară
nemasăturându-se de siajul trupului tău
prin venele mele cave –

și așa începe dimineața.

(legănându-se.
la fel ca muzicuța orbului din capătul străzii
care și-a pornit din nou sunetele
în căutare
și ademenire
de ploi
adormitoare)

n-am avut norocul să mă nasc într-un bordel

am avut totuși o mamă ca o bucățică de soare cubic
într-un pahar cu ceai de plante –
pe care o tot desena albert
în pantalonii lui scurți
lederhosen
cu cretă moale
galbenă
pe zidul casei lui
de vizavi
atunci când se pornea să plouă.

o mamă care visa frumos
despre mine
o mamă care și-a alungat tristețea oboseala singurătățile
numai pentru mine.

pentru că ăsta-i adevărul:
am avut o mamă uriașă și aeriană
care spăla rufe și
cânta.

taică-miu citea ziarul
și nu vedea
decât negru
pe alb.
și oștiri disciplinate și răzbătătoare
cu spirit meticulos
metalic
de neamț.

n-am fost însă așa.
și nici rău nu îmi pare.
doar că m-a durut puțin mai mult
decât o monedă pusă pe șina de tramvai

NOȚI LA MAXIMUM, DIMINEȚI VOALATE

disparația lui

fără să fi apucat să ne luăm un
cumsecade
bun rămas.

n-am avut norocul să mă nasc într-un bordel
și poate de-aia nici nu am fost pregătit
pentru viață;

(apropo:
n-ați văzut niciodată
smocuri de iarbă
izbucnind
dintr-un cucui de asfalt?)

cam asta e.
mama și tata nu mai sunt.
albert înverzește iarba la un sanatoriu cu oameni liniștiți
proaspăt tunși și frezați.
glop
vale grasu'
tetea și petruș
nu mai sunt nici ei.

însă
cel mai mult și mai mult
îmi lipsește bucățica de soarele cubic

de pe peretele
din față